

День перший

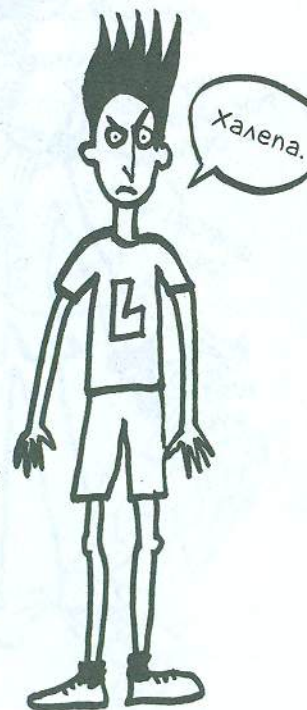
Середа

**ПОКАЗНИК ДОБРОЧЕСНОСТІ
ЛОКІ, АБО ПДЛ:**

-3000

Мене звать Локі, і я бог.
Ну, чи то був ним до минулого
вівторка. Нині ж Одін вислав
мене на Землю в тілі одинадця-
тирічного хлопчика. Є багато
причин, чому я думаю, що це
кепська ситуація.

По-перше, слабкість цього
смертного тіла. Звісно, я не най-
сильніший із богів, але зараз мої
ноги схожі на патички, а тулуб
узагалі наче в дрібної білки!

Боги з'являються на світ уже дорослими, тож я ніколи раніше не був дитиною. Мабуть, саме такий, на думку Одіна, у мене мав би бути вигляд. Ганьба!

ДО

ДИВОВИЖНЕ
ГУСТЕ
ВОЛОССЯ

РОГИ

КРУТА
РОСЛИННІСТЬ
НА ОБЛИЧЧІ

ШИРОКІ
ПЛЕЧІ

М'ЯЗИ
РУК

ПІСЛЯ

ЛИШЕ ТРОХИ
ДИВОВИЖНЕ
ВОЛОССЯ

ХУДА
ШИЯ

РУКИ-
ЛОКШИНА

НОГИ-
ПАТИЧКИ

НИЗЬКИЙ
ЗРІСТ

ГЕЙМДАЛЛЬ

По-друге, це мої несправжні батьки. Охоронець богів Геймдалль, який мене ненавидить, і страхітлива велетка на ім'я Гірроккін (гадки не маю про її почуття) удаватимуть моїх тата й маму, поки ми будемо на Землі. Я змушений жити разом із ними й робити те, що вони скажуть. Яке ж неподобство! Мені тисячі років, тож ніхто не сміє вказувати мені, коли лягати спати! Я не повинен займатися хатніми справами! І вже точно в жодному разі не повинен сам складати своє спідне!

ГІРРОККІН

По-третє, я змушений терпіти одинадцятирічного Тора, якому, здається, дуже подобається сидіти в мене на голові й пукати. Мабуть, мені варто радіти, що він страждатиме тут разом зі мною... та не так уже й легко це зробити, коли на тебе пукають.

Я Тор, бог міжгузничного грому.

Поки я на Землі, мушу писати в цьому дурнуватуму щоденнику кожного дня протягом місяця, аби довести, що стаю кращим і гідний Асгарду, що б це не означало.

Зараз ти, мабуть, думаєш: «Локі, ти ж бог брехні, найславетніший трикстер... Чому б тобі просто не збрехати в цьому щоденнику, що ти весь місяць поведився ну дуже-дуже чемно?»

На жаль, Один зі своєю надокучливою мудрістю про це подбав. Щоденник зачарований. Якщо напишу якусь брехню, він це виправить. Наприклад, таке:

Я НАЙМОГУТНІШИЙ З УСІХ БОГІВ.

Виправлення: неправда. Один — наймогутніший із богів. А ти жалюгідний хробак, який тільки й уміє, що перевтілюватися й поводитися дуже підступно.

Отримаю ось таку-от грубу відповідь.

Тож у мене є вибір: брехати й не зраджувати свою славетну природу, але бути висміяним цим випадковим безтілесним голосом або ж казати нудну, неприкрашену й зазвичай невтішну правду.

Виправлення: я не якийсь там випадковий голос. Я імітація самого Одіна з усією його мудрістю.

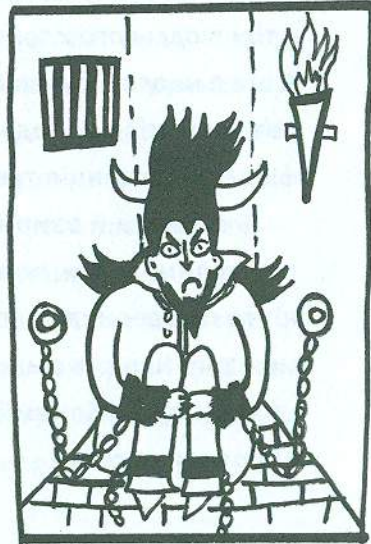
Якщо ти такий мудрий, то про яке число я думаю?

Ти не думаєш ні про яке число, ти думаєш: «Одін — смердюк».

Ой. Доведеться бути чесним на сторінках цього щоденника. Усе колись буває вперше.

Моя трагедія почалася з витівки, у якій взяли участь богиня Сіф, її довге золотаве волосся, ножиці й невчасний сон. Не вдаватимуся в деталі, лише скажу, що ніхто в Асгарді не знається на жартах. Чи стрижках.

Наступне, що я пам'ятаю: мене закували в кайдани, позбавили божественної сили й замкнули в підземеллі, поки Один вигадував покарання.

Повернімося в сьогоднішній ранок, коли мене випхали з в'язниці на сліпуче сонце Асгарду. Один тицьнув мені в руки цей щоденник і відправив з Асгарду по веселковому мосту до Мідгарду, або, як ви, селяни, кажете, на Землю.

Падаючи в Мідгарт, я перетворився на цю кво-лу істоту. Приземлився в брудну калюжу. А за кілька секунд на мене гепнувся Тор. Навіть у тілі людського хлопчика важив він нічогенько. А ще в нього в руках був його улюблений молот, який тільки додавав ваги. Кілька темно-фіолетових синців тепер прикрашають моє тіло.

Я підвівся й озирнувся довкола. Місце було похмурим, сірим, повним смертних. На мене ніхто не звернув уваги. Тоді я й зрозумів, що моя зовнішність змінилася. Бо ж зазвичай я настільки привабливий, що від мене неможливо відірвати погляд.

Виправлення: ти маєш вигляд середньо-статистичного бога, а в Асгарді всі витріщаються на тебе, лише аби переконатися, що ти нічого не втнеш.

Я вже казав, що **НЕНАВИДЖУ** правду? Вона така бридка, наче один із тих голих землекопів, схожих на дитинчат рожевого слимака, які гризли каміння.

Прибувши на Землю, Геймдалль і Гірроккін були більш-менш схожими на себе, крім того, що Гірроккін була вдвічі нижча, а Геймдаллю бракувало його божественного сяйва.

На них було незугарне людське вбрання. Одягнувши його замість шкур тварин та численних золотих намист і браслетів, Гірроккін стала більше схожою на людину, яка йде на збори Товариства нудного та буденного. До того ж прибула вона без свого звичного транспорту — вовка зі зміями замість повідців.

Домашній одяг та капці замінили блискучі обладунки та потужну зброю Геймдалля. «Батьки» провели мене до халупи, де ми мали мешкати як несправжня сім'я смертних.